



סיפורי

מעשיות גליון

פאר'ן שבת טיש



פרשת
תזריע מצורע
ה' אייר שנת תשפ"א
לפ"ק
שנה 2, גליון 19
(34)

ארויסגעגעבן דורך אונזרות היכל הקודש הרמב"ם

אין האט גישרינגן רבוננו של עולם. הער צו מיין גיבעט. אז דער וועט קומען אויף דער וועלט. וואס האב איך שוין צו טאן. און נאך וואס האסטו מיר באשפין. אין דאס איז גיווען דער ס"מ (בלומר דער וואס האט דאס גישרינגן דאס איז דער ס"מ אלליין גיווען. האט ער גישרינגן אז די נשמה וועט אראפ קומען אין דער וועלט אריין. האט ער שוין נישט צו טאן)

ווייל די גאנצע זאך וואס דער סמ"ך מ"ם טוט איז נאר אראפ ווארפן מענטשן אין עבירות רחמנא לצלן, אבער דער הייליגער רבי האט א כח יעדן איינעם צוריק צו ברענגען צום אייבערשטן, דער רבי האט א שפראך פאר יעדן איד ער זאל זיך קענען צוריק ארויסרייסן פונעם סמ"ך מ"ם, דער רבי איז מחזק יעדן איינעם ער זאל זיך נישט פארלירן ווען ער גייט אריבער ביטערגישן און שוועריקייטן אין לעבן, דערפאר האט דער סמ"ך מ"ם געשריגן: "אויב די נשמה קומט אראפ אויף דער וועלט, פארן וואס האט מען מיר באשאפן?!"

האט מען אים גענעפערט. די נשמה. מוז אראפ גיין אויף דער וועלט. און דו גיב דיר איין עצמה. איז ער זיך אוועק גינאנגען (דהיינו דער וואס האט דאס <<<

שבת קודש פרשת תצוה, שושן פורים, שנת תשפ"א לפקט קטן, איז דער ראש ישיבה שליט"א געווען אין וויליאמסבורג יע"א; אינדערפרי נאך'ן דאווענען האט דער ראש ישיבה שליט"א ממשיך געווען ספורי מעשיות, מעשה ז, מזובוב ועכבוש [חלק ה].

דערציילט דער הייליגער רבי ווייטער:
האט זיך דער מלך מיישב גיווען. אז ער האט זיך שוין יוא אזוי פיל צייט דרויף פארבראכט. וועט ער נאך ווארטן ביז דעם טאג און דעם חודש. (וואס דער חכם האט אים גיזאגט) סע גיקומען דער טאג. האט אים דער חכם אזוי גיטאן און האט אים גירייכערט מיט דער קטורת האט דער מלך אן גיהויבן צו זעהן. אפילו וואס מיט אים האט זיך נאך גיטאן איי דער איז גיבוירן גיווארין. דעמולט אז די נשמה איז נאך גיווען בעולם העליון (בלומר אויף יענער וועלט) האט ער גיזעהן ווי מהאט זיין נשמה גיפירט דורך אלע וועלטן. און מהאט אים גירופן ווער סע האט עפעס מלמד חוב צו זיין (בלומר צו ריידן שלעכטן) אויף דער נשמה. זאל ער קומען האט זיך קיינער ניט גיפונען וואס ער זאל מלמד חוב זיין.
דערווייל איז איינער אן גיקומען. און איז גילאפין

א פאליציי אפיציר
פארגאנגענע וואך האב איך געטראפן א בחור אויפ'ן גאס, ער האט געלערנט דא אין א היימישע חדר, ער איז געווארן א פאליציי אפיציר; ער גייט נאך מיט א קליינע קאפל אויפ'ן קאפ, זאגט ער מיר: "פון אלע מלמדים וואס איך האב געהאט געדענקט איך גארנישט, חוץ פון איין מלמד וואס פלעגט דערציילן אסאך מעשיות פון צדיקים, דאס באגלייט מיר און דאס מאכט מיר לייגן תפילין און היטן שבת, מער פון דעם געדענק איך גישט".

דיאקטן אז עס איז סתם ארויס געווארן צייט, מען טוט גארנישט אויף, ווען עס איז נישט אזוי, דער רבי האט אונז געלערנט: 'ווען מען רעדט, פועל'ט מען. מען זעט נישט גלייך די תוצאות פון די האראנוואנע, אבער שפעטער וועט זיך אויפנועקן אין די קינדער די שיינע שמועסן וואס מען האט געשמועסט מיט זיי, יארן שפעטער וועט זיך אויפנועקן די שיינע ווארעמע דיבורים וואס מען האט גערעדט מיט זיי, און דאס וועט טוישן דעם מענטש.

זייער ווינקל
גענומען פונעם קונטרס "אדישקייט אוי שוין" טייערע
מלמדים און לערערניגס. מוהרא"ש זכרונו לברכה ברענגט אסאך אין די בריוון וואס די הייליגע חכמים זאגן (במדבר רבה ז, ז): "שאין מחזקין אלא המחזקין", דאס מערסטע חיווק דארפן די וואס געבן חיווק פאר אנדערע; מלמדים און לערערניגס דארפן אסאך חיווק צו קענען אנגיין מיט זייער הייליגע ארבעט, ווייל רוב מאל ווען מען ארבעט מיט מענטשן זעט מען נישט גלייך די תוצאות דערפון, עס קען זיך

האט מען ווייטער די נשמה גיפירט דורך עולמות (בלומר וועלטין) ביז מהאט די נשמה שוין גיבראכט צום בית דין של מעלה כדי מזאל זי שוין באשטווערין. כדי זי זאל שוין אראפ גיין אויף דער וועלט און ער איז נאך ניט גיקומען (דהיינו דער ס"מ וואס האט פרייר גישורין איז ער נאך ניט גיקומען) האט מען נאך אים גישיקט א שליח. איז ער גיקומען. און האט מיט זיך גיבראכט איין אלטיטשקון איין איינגעבווייגענעם. וואס ער האט זיך גיקאנט מיט אים פון לאנג (דהיינו דער בעל דבר האט זיך מיט דעם אלטן גיקאנט פון לאנג) און ער האט גילאכט. און האט גיזאגט. איך האב מיר שוין איין עצה גיגיבן. די נשמה מעג שוין אראפ גיין אויף דער וועלט.

מוהרא"ש זכרונו לברכה שרייבט (ספר נהרי אפרסמון): "וואס איז זייער עצה וואס זיי האבן זיך געטראפן? 'לאכן' - מען לאכט פונעם רבי'ן, און מען שפעט אפ פון די ספרים". אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן, חלק א, סימן קלג): "שמעתי בשם הבעל שם טוב, שאמר", איך האב געהערט נאכזאגן פון הייליגן בעל שם טוב זכותו גן עלינו וואס האט געזאגט: "אוי ואבוי, כי העולם מלא מאורות וסודות נפלאים ונוראים, והיד הקטנה עומדת בפני העינים, ומעקבת מלראות אורות גדולים", גיוואלד, די

וועלט איז פול מיט ליכט און וואונדערליכע סודות און דאס קליינע הענטעלע פארשטעלט אלעס. מוהרא"ש פלעגט שטענדיג זאגן אז דאס גייט ארויף ווען איינער קומט צום רבי'ן און הערט שיינע עצות און התחזקות ווי אזוי מען קען לעבן א שיינע לעבן און ווי אזוי מען קען זיך דערהאלטן - מיט זיך אליין, מיט פרנסה, מיט א ווייב, מיט קינדער און מיט וואס גישט וכו' וכו'; ווייל דער רבי האט דאך עצות אויף טריט און שריט, אבער - גיוואלד און געשריגן: "דאס קליינע הענטעלע פארשטעלט אלעס!" ווען דער פרישער מקורב טרעפט אן א ליץ און דער ליץ פראגעט אים: "וואו דרייסטו זיך?" און דער מקורב ענטפערט אז ער האט געטראפן א ליכטיגע ווינקל וואו ער איז זיך מחיה און ער האט אנגעהויבן לעבן וכו' וכו', מאכט דער ליץ מיט די האנט אזא תנועה פון ביטול און דער פרישער מקורב טראכט שוין וכו'... אויף דעם האט דער הייליגער בעל שם טוב געשריגן: "גיוואלד"; און אויף דעם דארף מען טאקע שרייען: "גיוואלד, גיוואלד".

אין יעדן דור זענען דא 'אלטיטשקעס'

אין יעדן דור זענען דא 'אלטיטשקעס' וואס לאכן אפ און שפעטן פונעם רבי'ן, דערפאר דערף מען זיך זייער היטן פון זיי ווייל זיי קענען אפשטראלן דעם

נישט, דאס איז אבער נישט ריכטיג, דאס קינד הערט יעדעס ווארט וואס מען רעדט; א קינד הערט אפילו ווען זי קען נאכנישט רעדן, עס זענען געווען מאמעס פון תנאים וואס האבן אריין געברענגט זייער קליין קינד מיט'ן וויג אין בית המדרש וואו מען האט געלערנט תורה, זיי האבן געוואלט אז דאס קינד זאל הערן ווי מען לערנט, אזוי ווי מיר געפינען (ירושלמי יבמות א, ו) די מאמע פון דער הייליגער תנא רבי יהושע בן חנני' פלעגט אים טראגן אין שול ווען ער איז נאך געלעגן אינעם וויגל ער זאל הערן ווי מען לערנט; מען דארף פארשטיין, וואס קען שוין א קליין קינד פארשטיין? דאס קינד קען דען הערן? דער קינד איז דאך קליין, נאר פון דעם זעט מען א קינד הערט יעדעס ווארט וואס מען רעדט, דאס קינד קען עס נאכנישט ארויסברענגען, דאך הערן זיי אלעס, און אודאי ערוואקסענע קינדער וואס עס זעט אים ווי זיי הערן זיך נישט צו, הערן זיי אלעס און עס וועט זיי העלפן אין לעבן.

קינדער ווייל מען זעט נישט וואו די ארבעט גייט, מען זעט נישט וואס פאסירט מיט מיינע כחות, וואס געשעט מיט מיינע שיעורים? וואו גייען מיינע דרשות? מען זעט נישט גלייך וואס מען טוט אויף; עס קען זיך דאכטן פאר'ן לערערין אויף א געוויסע מיידל אז זי איז די בעסטע מיידל, זי הערט אויס און אויף א צווייטע מיידל אז יענע הערט נישט אויס, אבער עס איז נישט ריכטיג, ביידע הערן אויס; יעדע גוט ווארט וואס מען געבט פאר א קינד, יעדע שיינע שמועס וואס מען שמועסט מיט די קינדער פונעם אייבערשטן, פון אמונה, פון מדות, פון צניעות, פון גיין אנגעטון איידל, פון פיבוד אב ואם, פון נישט וויי טון א צווייטן, פון זיין צופרידן, הערן אלע אויס; יעדעס מיידל וואס זיצט אין קלאס הערט אויס, נאר עס זענען דא וואס טוישן זיך גלייך און עס זענען דא וואס כאפן ערשט שפעטער.

די זעלבע זאך איז מיט די אייגענע קינדער; אסאך מאל מיינט א מאמע: 'איך רעד צו די קינדער און דער קינד הערט

האב איך אים געזאגט: "גיי זאג עס פאר דיין מלמד", דער מלמד זאל וויסן וואס איז וויכטיג וואס בלייבט יארן שפעטער פון זיין ארבעט.

דער מלמד ווען ער דערציילט מעשיות פון צדיקים ווייסט נישט וואס ער טוט, ער קען נישט חלומ'ען וואס וועט געשען מיט די ווארעמע ווערטער, פאר וועם ער דערציילט עס, אין וועמענ'ס קאפ וועט דאס אריינגיין, ער ווייסט נישט ווער פון די קינדער הערט אויס, ווער הערט נישט אויס, וועמען אינטערעסירט עס יא, וועם אינטערעסירט עס נישט, דער מלמד וואלט אין וויסטן חלום נישט געקענט טראכטן, איין טאג וועט א בחור אפלאזן אידישקייט און ווערן א פאליציי אפיציר און די מעשיות וואס ער האט אים דערציילט אין חדר - דאס וועט אים צוריק ברענגען און אים מאכן ער זאל בלייבן א איד.

אלע קינדער הערן אויס וואס מען רעדט עס איז זייער שווער צו ארבעטן מיט

מענטש ער זאל פארלירן אלע ליכטיגקייטן פון רבין.
מען דארף אנטלויפן פון ליצנות נאך מער ווי מען
אנטלויפט פון פייער, ווי דער הייליגער זהר הקדוש
זאגט (פרשת וישב, קפה:): "מכאן אפרו לפיל בר נש
גרמיה לאשא או לגובא דנחשין ועקרבין, ולא יתמסר
בידא דשנאווי", א מענטש זאל זיך ענדערש אריינארפן
אין פייער אדער אין א גרוב פון שרעקעדיגע חיות
ווי איידער אין די הענט פון א רשע וואס וויל אים
שלעכטס טון.

אויך דארף מען וויסן אז נישט אלץ זענען די
לצים אינדרויסן אמאל קען זיין אז מען כאפט נישט
זיך צו היטן פון די לצים וואס געפונען זיך אינעווייניג
געבן דעם צדיק. ביי מוהרא"ש אין בית המדרש איז
געווען א אינגערמאן וואס איז געגאנגען מיט די גאנצע
חסיד'ישע לבוש, אינדערואן מיט שווארצע זאקן און
שבת מיט ווייסע זאקן, מיט א לאנגע בארד וכו', ער
האט אויסגעקוקט ווי די גאנטע תלמידים... איז ער
אמאל געקומען צו מיר און געזאגט: "איך ווייס קלאר
אז מוהרא"ש ליינט אלע פרייע צייטונגען... מוהרא"ש
האט אינטערנעט... מיר האט נישט אינטערעסירט
וואס ער זאגן בכלל, איך זע ווי מוהרא"ש ברענגט
מיר צום אייבערשטן ווי מעג איך אים אויסצוהערן?
שפעטער בין איך שוין געוואויר געווארן פון איינע פון
די מפיצים וואו מען טרעפט אים ליידער, מען טרעפט
אים ביי פלעצער פון עבירות, ביי שמוציגע פלעצער
השם ישמרנו! און 'ער' וועט מיר זאגן זיינע מיינונגען
אויפן צדיק...!?

מען דארף זייער אכטונג געבן זיך נישט צוהערן
וואס לצים רעדן, אז דו הערסט א מענטש הייבט אן
רעדן קעגן דעם רבין און זיינע הייליגע תלמידים - גיי
אוועק פון אים, הער זיך נישט צו וואס ער פארקויפט,
ווייל די כח פון ליצנות איז זייער גרויס, ער קען חס
ושלום אוועקרייסן דיין גאנצע חיות וואס דו באקומסט
פונעם רבין, רחמנא לצלן. נאר, ווילאנג עס איז די
עלטערן, טאטע מאמע וואס ווייסן נישט וואס 'ברסלב'
איז, זיי האבן געהערט 'לשון הרע' אויפן רבין און זיי
רעדן צו דיר קעגן רבין, דארף מען זיך אויפפירן מיט
דרך ארץ צו זיי, מען הערט אויס וואס די עלטערן
זאגן און מען ענטפערט זיי נישט צוריק, אבער אז עס
איז סתם א מענטש וואס רעדט קעגן דעם רבין, קעגן
צדיקים, טאר מען זיך נישט צוהערן צו אים.

און אפילו אויב דער לץ איז דיין עלטערער ברודער,
ביי דעם דארפסטו אים נישט מכבד זיין, אמת אז עס

שטייט אין די תורה (שמות כ, יא): 'כבד את אביך
ואת אמך, און די הייליגע חכמים דרש'נען אויף דעם
(כתובות קג.): "לרבות את אחיך הגדול", אז מען
דארף אויך מכבד זיין אן עלטערער ברודער, מיינט עס
אבער נישט ווען ער איז א לץ און רעדט קעגן צדיקים.

דאס קליינע הענטעלע פארשטעלט אלעס

און דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט:
היינטיגע טעג איז דא א גייע טייטש אין די ווערטער
פונעם הייליגן בעל שם טוב זכותו יגן עלינו וואס האט
געזאגט: "אוי ואבוי, כי העולם מלא מאורות וסודות
נפלאים ונוראים, והיד הקטנה עומדת בפני העינים,
ומעכבת מלאות אורות גדולים", גיוואלד, די וועלט
איז פול מיט ליכט און וואונדערליכע סודות און דאס
קליינע הענטעלע פארשטעלט אלעס. ליידער האבן
מיר היינט א צרה, דאס איז דער טעלעפאון, וואס
מען קען דארט זען אלע שמוץ פון די גאנצע וועלט
רחמנא לצלן, אלעס איז דארט איין שטיק ליצנות און
ניאוף רחמנא לצלן, מיט איין וויש מיט די האנט אויפן
סקרין קען מען אריינפאלן אין שאול תחתית רחמנא
לצלן, דאס מיינט דער רבי בשם דעם הייליגן בעל שם
טוב זכותו יגן עלינו, אז די וועלט איז פול מיט ליכט
און וואונדערליכע סודות, א מענטש קען זוכה זיין צו
אלע מדריגות, אז מען לעבט מיטן אייבערשטן, מען
לערנט די הייליגע תורה און מען דאווענט שחרית,
מנחה און מעריב, און מען כאפט אריין מצות און
מעשים טובים איז מען זוכה צו די העכסטע מדריגות,
מען ווערט איינס מיטן באשעפער, אבער "דאס
קליינע הענטעלע פארשטעלט אלעס", אז מען ווערט
פארקויפט פאר'ן טעלעפאון, מען האלט דאס אין איין
ווישן מיט די הענט, פאלט מען געבער אריין אין די
הענט פונעם יצר הרע, דערפאר דארף מען אסאך
בעטן דעם אייבערשטן: "הייליגע באשעפער, איך בין
אזוי צוגעקלעבט צו מיין טעלעפאון, העלף מיר איך
זאל זיך קענען אפשידן דערפון, איך זאל נישט זיין
פארנומען מיט דעם א גאנצן טאג, איך ווייס אז דאס
ברענגט מיר צו צו שלעכטע זאכן, דאס מאכט אז איך
זאל אראפפאלן אין עבירות, געב מיר כח איך זאל דאס
אפלאזן", מיט אסאך בעטן דעם אייבערשטן וועט מען
צום סוף זוכה זיין צו האבן א ריינע לעבן.

האט מען גילאזט די נשמה איז זי אראפ גינאנגען
אויף דער וועלט. און ער האט גיזעהן (דהיינו דער מלך)
וואס מיט אים האט זיך איבער גיטאן מתחילה ועד סוף.
און ווי ער איז גיווארין א מלך. און די מלחמות וואס ער

האט ג'יהאט וכו'.

און ער האט ג'ינומען שבוים און צווישן די שבוים איז ג'ווען א יפת תואר. וואס זי האט ג'יהאט אלירליי חן פון דער וועלט. נאר דער חן איז ניט ג'ווען פון איר אליין. נאר סע האט אויף איר ג'יהאנגען א דומיט. און דער דומיט האט ג'יהאט אלירליי חן. און מחמת דעם האט זיך ג'ימאכט אז זי האט אלירליי חן. און אויף דעם בארג קאנען מער ניט קומען. נאר חכמים און עשירים וכו'. (און ווייטער האט ער ג'ישט דערציילט) און סע נאך דא זייער אסאך דרינען. (דאס וואס דא שטייט מיט די שבוים דאס איז ניט אויף ג'ישריפן ג'ווארין גוט אזוי ווי ער האט עס דערציילט).

מזמור ל'דוד ב'כרחו וכו'. מה רבו צרי רבים קמים עלי. ואתה ה' מגן בעדי כבודי ומרים ראשי וכו'. פאר טייטש גוט דאס גאנצע קאפיטל און פארשטיי גוט. וועסטו זעהן ווי אזוי דארט איז מ'רומז די גאנצע מעשה.

מיר שטייען היינט אין זייער א הייליגע טאג, עס איז 'שושן פורים'. פורים איז א צייט פון שלום, א צייט וואס מען בעט זיך איבער איינער דעם אנדערן, דערפאר דארף מען זיך שטארקן צו האבן סבלנות, זיך גישט קריגן מיט אנדערע, גישט אוועק געבן די גאנצע פורים מיט מחלקת 'וואו מען זאל גיין עסן די סעודה' וכדומה, אז דיין ווייב וויל עסן ביי אירע עלטערן זאלסטו גיין צו אירע עלטערן, אדער אז דיין טאטע רופט דיך דו זאלסט קומען צו אים עסן די סעודה זאלסטו גיין צו אים, מאך גישט קיין מחלקת דערפון, פורים איז גישט א צייט וואס מען דארף קומען צום רבי'ן, פורים איז א צייט פון מאכן שלום מיט יעדן איינעם, דערפאר זאלסטו גיין עסן די סעודה וואו מען רופט דיר.

דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ה): "ועקר השמחה הוא בלב, כמו שכתוב (תהלים ד, ח): נתתה שמחה בלבבי", שמחה מיינט אז דאס הארץ איז פרייליך, 'שמחת פורים' איז גישט דאס - וואס געוויסע מענטשן מיינען - אפשטעלן גאסן, זיך שטעכן מיט מעסערס, צעברעכן חפצים וכדומה, 'שמחת פורים' מיינט, זיין פרייליך אינעווייניג אין הארץ, מען האט מער קיינעם גישט פיינט און מען בעט זיך איבער איינער דעם צווייטן.

גלוי שכינה

דער הייליגער רבי נתן זכרונו לברכה האט געזאגט: ווער עס וועט שרייען צום אייבערשטן פערציג טעג

בעפאר פורים: "הצילני מקלפת המן ועמלק וזכני לקדשת מרדכי ואסתר", וועט זוכה זיין צו שפירן בשעת'ן ליינען די מגילה די ליכטיגקייט פון מרדכי און אסתר. שפירן די ליכטיגקייט פון מרדכי ואסתר איז זייער א גרויסע זאך, אבער א מענטש וואס גייט יעדן טאג 'התבודדות', ער שמועסט זיך אויס זיין הארץ מיט'ן אייבערשטן, יעדע זאך וואס גייט אריבער אויף אים דערציילט ער פאר'ן אייבערשטן, דער מענטש איז זוכה צו א העכערע מדריגה ער איז זוכה צו 'גלוי שכינה', ער שפירט דעם אייבערשטן אליין. אין די וועלט איז אנגענומען אז 'גלוי אליהו' איז א הויכע מדריגה, גרויסע צדיקים זענען זוכה אז אליהו הנביא אנטפלעקט זיך צו זיי, אבער מען קען זוכה זיין צו גאר א העכערע מדריגה, די העכסטע מדריגה, 'גלוי שכינה', אז דער אייבערשטער אליין זאל זיך אנטפלעקן צום מענטש, אז א מענטש שמועסט אסאך מיט'ן אייבערשטן, הייבט ער אן שפירן דעם אייבערשטן מיט אזא קלארקייט אזוי ווי ער וואלט ווען געזען דעם אייבערשטן,

אז מען לעבט מיט 'אמונת חכמים', מען לעבט מיט'ן הייליגן רבי'ן, איז מען זוכה אז דער רבי שטארקט אונז מיר זאלן זיך קענען דערהאלטן אין אלע שווערע זמנים, אזוי ווי מיר האבן געזען פאר'יאר אזא צייט, ווען עס איז געווען די שטורעמישע טעג, אין אנהייב פון די מגפה, די קאראנע ווירוס השם ישמרנו, זענען אלע מוסדות געווען פארמאכט, האט אונז דער רבי מחזק געווען מיר זאלן זיך קענען דערהאלטן, מיר זאלן ווייטער קענען מחנה אויגעברענגען קינדער. היינט זאגן אלע אז זיי האבן זיך דערהאלטן וכו' אבער לאמיר צוריק מישן דעם בלעטל וועט מען זען ווער איז אנגעגאנגען מיט די חינוך הבנים והבנות און ווער גישט, דאס אלעס איז בזכות דעם וואס מיר האבן דעם הייליגן רבי'ן וואס געבט אונז שכל און כח ווי אזוי דורכגיין אלע שווערע צייטן.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן לעבן מיט'ן רבי'ן און פאלגן דעם רבי'ן, וועלן מיר זוכה זיין צו האבן א שיינע לעבן, אמן.